

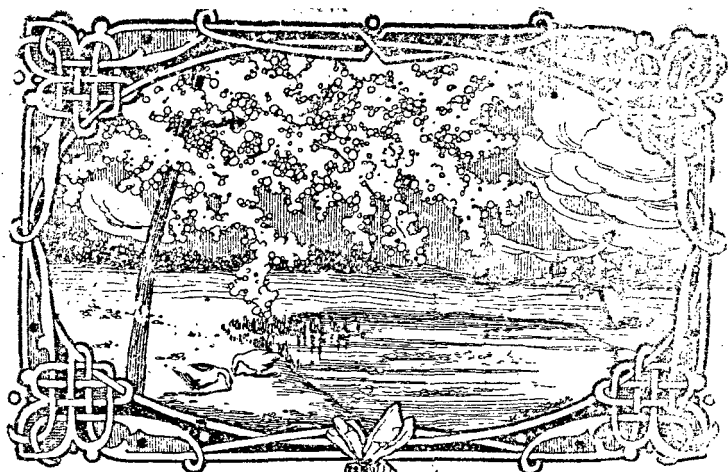
Пчелища

одина IV

Книжки

Редакторъ Мих. Д. Николовъ

Год. IV. Редакторъ: Мих. Д. Николовъ Книжка 5 и 6.

М А Й.

Мойта майка
Пролѣтъта,
Менъ роди ме
Съ красота.

И съсъ погледъ
Що сияй,
Отъ чаровность
Като рай.

Та затуй съмъ
Гиздавъ азъ,
Съсъ усмивка
Чистъ елмазъ.

Гдѣто ази
Се вѣстя,
Нося пѣсни
И цвѣтя:

Съ радость, щасте ---
Благодать,
Азъ заливамъ
Цѣлий свѣтъ...

ДВѢТЪ СИРАЧЕТА.

(Разказъ)

Отъ какъ загубаха майка си, единичко скъпо нѣщо въ свѣта остана баща имъ. Тѣ не познаваха други никого. Всички бѣха за тѣхъ чужди и зли. Зли защото никой не помогна на болната имъ майка и тя умрѣ.

Баща имъ по цѣль денъ липсваше отъ къщи. Той ходѣше на работа въ голѣмата фабрика, дѣто подъ плѣсъка на голѣмитѣ колела забравяше за своето нещастие и тѣмъ.

И день и нощъ живота имъ се нижеше еднообразенъ, пълненъ съ немота и сълзи.

* * *

Единъ день малкото прѣдградие на голѣмия градъ бѣ разбудено отъ тревожното биене на камбани и грѣмъ на пушки. По улицитѣ пияни хора пѣха цѣлакви пѣсни. . . . И тѣ не запомниха друго, освѣнъ това, че завинаги се раздѣлиха съ своя татко. Той замина съ всички маже да се бие нѣкъждѣ далечъ отъ тѣхната родина и вече се не върна.

Научиха само това, че единъ день когато приближавала късна вечеръ, той падналъ въ трѣвисата долина и опръскалъ съ кръвта си красивитѣ цвѣта. И повече нищо не чуха за него.

Останаха тѣ сами безъ никого въ свѣта . . .

* * *

Настѣпни тѣжна, влажна есенъ. Прѣдградието потъна въ мракъ. Тежка мгла обви малкитѣ къщурки и на сирачетата стана тѣжно и тежко.

Ленко, подирѣлъ главичка на малкото прозорче, гледа на шуртящото край тѣхъ поточе и унесено се вслушва въ неговия шепотъ.

И стори му се, че слуша пѣсенъта на обичната си майка, когато го прѣспивае въ малката бѣдна люлчица:

„Спи сине мой, спи! Твоята люлчица е бѣдна, мрачно и тъжно е тукъ. Но, спи, сине мой! Отъ моитѣ пѣсни по тебѣ ще израстне красивъ стрѣкъ съ кърваво-червена роза, която ще бѣде твоего сърдце!“

Спи, сине мой, спи!“

На Ленко стана тъжно и той заплака. Двѣ едри сълзи се търкулиаха отъ очитѣ му и намокриха бузитѣ.

„Спи сине мой! Отъ моитѣ пѣсни по тебѣ ще израстне красивъ стрѣкъ — твоего сърдце, бѣдняшко сърдце!“

Ленко зариди. Домжачѣ му много и се загледа въ сивата мъгла. Тежки пари се издигаха надъ къщитѣ, падаха низко по улицитѣ и правѣха въздухътъ задушенъ и влаженъ.

Въ стаята бѣ студена. Сестричето му лежеше на дрипавата постеля и плачеше.

А какъ Ленко обичаше своята малка сестра! Когато Надка плачеше отъ студъ, той вземаше малкитѣ ѝ рѣчнички, притискаше ги до гърдитѣ си и се силеше да ги стоили. Сѣга Надка е болна. Отъ нѣколко дни треска я мѣчи. Ту я побиятъ трѣпки отъ студъ, ту я обгърне огънь. Лежи тя, нито яде, нито вие, а отъ очитѣ ѝ непрѣстанно текътъ сълзи.

Ленко стои и гледа. Сърдцето му се кѣса отъ мъка по Надка. Какво не би далъ той само Надка да стане, да му се усмихне както прѣди и да затичатъ по ширното поле!

Нека стане. Той би ѝ направилъ най-хубавата, кукла, каквато тя бѣ видѣла веднажъ да се продава въ голѣмия магазинъ. Нека стане, той ще ѝ даде всичко, всичко каквото поиска.

Ленко се загледа упесенъ въ мъглитѣ. Изведнажъ задъ прозорецѣтъ се мѣрна черна, голѣма сѣнка. Гледа Ленко, голѣма рошава глава се подава. Стара, беззъба баба се промѣква прѣзъ вратата. Устата ѝ сѣ голѣми подута и уснитѣ ѝ шентятъ;

— Какво милачко, Надка ли пазинъ? Свършиха се вече нейнитѣ дни, свършиха се! Ето вижъ, азъ ида за нея.

И тя протѣга голѣмитѣ си костеливи рѣцѣ къмъ Надка. Ленко скача, хвърля се къмъ сестричето си и крѣщи: — Не ще я дамъ! Неме я дамъ! — Иди си проклета бабо!

Бабата се заслѣва, разтвара голѣмитѣ си рѣцѣ и лѣзца Надка.

Ленко извиштва силно . . . пробужда се отъ тежкъ сѣнь. Гледа, на постелата лежи Надка, очитѣ ѝ отворени, лицето ѝ жълто като восѣкъ.

Надке! извиква той тихо до самото ѝ ухо. Тя се не обажда. Рѣцѣтъ ѝ сѣ студени и твърди. Ленко изгрѣва. Надка — умрѣла.

Сълзи закапватъ по бѣлитѣ му бузи. Закрива очи съ рѣцѣтъ си и силно зариди.

Нѣкадѣ изграка врана. Гласътъ ѝ се понесе изъ мъглата и замръ.

Ст. Чешмеджиевъ.

М Е Ч К А.

(Приказка)

Живели дѣдо и баба.

Поискато се на бабата мечешко месо!

— Върви старче, за мечешко месо.

Старецътъ взелъ брадвата и тръгналъ за въ гората. Дошълъ. Поредналъ гукъ, погледналъ тамъ, гледа подъ старъ брякъ лежи мечка и сладко спи. Старецътъ не мислилъ много. Замахналъ съ брадвата и хопъ, отсѣкълъ на меца крака.

Завърналъ се къмъ вечеръ въ село и на баба казва:

— На вари мечешкия кракъ!

Бабата взема крака, одрала му кожата, остригала козината, месото поставила да се вари, кожата послала подъ себе си, а козината надѣнала на хурка и започнала да прѣде.

Прѣла, прѣла, чакъ до полунощъ.

А, мечката се събудила въ гората, видѣла се саката и заревала съ всички сили. Ревала, ревала, най-послѣ намислила: направила си патерица и когато настѣпила глухата тъмна нощъ тръгнала крака си да търси.

Върви бѣдната и плаче:

Свири крачо,
Липово краче!
И земята спи,
И водата спи,
Всичко в' село спи,
Една баба не спи,
На моята кожа сѣди.
Козината ми прѣде,
Месото ми вари.

Уплашила се бабата. Какво ще стане! Какво ще прави? Кждѣ съ старецътъ да се крие?

— Старче, казва бабата. Влѣзъ въ коша. Ще те окача надъ вратата, а сама ще се скрия въ печката задъ дървата.

Казано и направено. Щомъ мечката пристѣпила прага на вратата, коша „бухъ“ строполилъ се на земята, а старецътъ изпъшкалъ съ сила.

Мечката се уплашила и бѣжъ, да я нѣма въ гората!

Ст. Чешмеджиевъ.

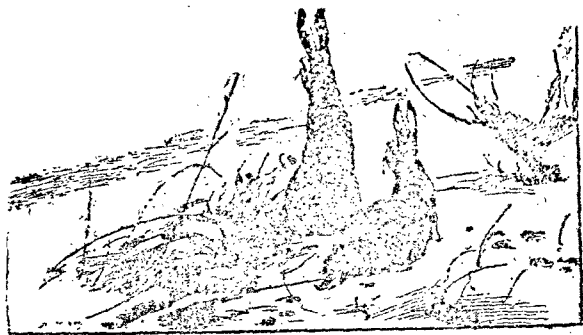
НА ВОЛОВЦИТЪ.

Дий, воловци, мой другари,
Майката земица
Да браздима и да хвърлимъ
У бразди пшеница!

Да поникне златно жито —
Жито загария,
Че войната ни докара
Гладъ, сиромашия!

Въ кѣщи клетитѣ дѣчица
Зѣзнатъ гладни, гонѣ,
Насъ войната ни чака онова —
Съ мѣки и неволи!

Вий съюзници сте мои,
Вѣрни ми другари,
Ще сразима гладъ, неволи —
Брагосе или стари!

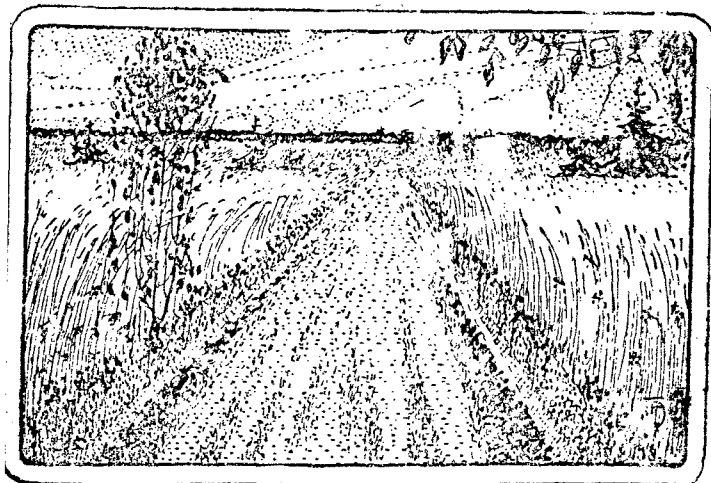

МЕЧКА КАРУЦАРЬ.

(Басня).

Мечкари съ мечката си минатъ край една кръчма, вързатъ мечката отвънъ и влѣзълъ да си пийне. Минава селенинъ, сѣдъръ мечката и влиза въ кръчмата. А въ каруцата му много топки, бѣли хлѣбчета. Мечката помиричала хлѣба и вързала се, покатерила се на колата и почнала да рови изъ сѣното. Конетѣ видѣли мечката, подмишляли се и хуквали по нѣтъ. Мечката се хванала за единъ конатъ на колата и не знаела какво да прави. А конетѣ колкото повече бѣгали, толкова повече се разпаввали. Мечката се държала съ прѣдните си лапи и само въртѣла глава на двѣ страни. А конетѣ все по-силно и по-силно бѣгали, изкачвали баири, спускали се Пѣхницигѣ едва успѣвали да се дръпнатъ настрана. Бѣгатъ конетѣ потънали въ пѣна, а мечката все се стиска и се оглежда. Вижда тя, че работата се влошава — ще я убиятъ конетѣ: почва да реве. Конетѣ още повече се уплашватъ. Бѣгали тѣ, колкото бѣгали — стигатъ въ село. Излѣзли хората да гледатъ и се чудѣли. Стигатъ до къщата на ступанина си. Селенката познала колата, но по бѣгането на конетѣ си помислила, че мжжѣтъ и дрѣбва да е пиянъ, та побързала да отвори. Тъкмо отваря и конетѣ спиратъ до вратата. Мечката туй и чакала, и хукнала къмъ гората.

Прѣведе **Вазю**.

ПРОЛѢТНА ПРИКАЗКА

Разказна М. М. Р.

Далечъ задъ снѣжни планини, толкова далечъ, че даже облачетата отъ насъ не допитатъ до тамъ, имало ледено царство. Всичко тамъ е било бѣло, блѣстѣщо като отъ диамантъ, но много, много студено.

Хората въ леденото царство си живѣли спокойно и мирно, но никога не пѣли. Сърцата имъ били безъ тѣга, но и безъ радости. Даже и дѣцата тамъ не си играели тъй живо и весело както у насъ.

Въ това ледено царство царувалъ старъ, бѣловласъ, бѣлобрадъ царь. Той билъ важенъ и мъдро царувалъ. Неговия замъкъ сияелъ отъ вѣчнитѣ снѣгове, въ градинитѣ цвѣтѣли само ледени цвѣта. Птички въ това царство нѣмало и никога изъ клонетѣ на леденитѣ дървета не се чували сладкитѣ имъ пѣсни.

Отъ вси страни леденото царство било засѣколено съ голѣмо, широко море и затова то било самотено.

Когато царя билъ още младъ, той си довелъ отъ далечни страни една царкиня. Но ней било много тѣжно въ това ледено царство. Въ бащиния си палатъ тя пѣла, скачала, но въ ледения, блѣстѣщия замъкъ ѝ било много мъчно и младото ѝ весело сърце тѣжало

и изстивало. Даже и майката имъ щерка, която имъ се родила, неможала да разиръсне тжгата на младата царица: Тя често плакала, но никой не разбиралъ нейната тжга. Въ леденото царство хората не плачели, и когато на нѣкого се показвали сълзи на очитѣ, веднага се прѣврѣщали въ ледени зрънца. Царицата тжжала, тжжала, докато сърдцето ѝ съвсѣмъ изстинало и очитѣ ѝ навѣки се затворили. Царьтъ я погребалъ въ бѣла гробница и станалъ още по-тжженъ отъ колкото по-рано.

Малката царкиня растяла; по блѣдото си лице тя приличала на баща си, а по горещото си сърдце — на майка си. Тя била заобиколена съ най-голѣмото великолѣпие, но най-много обичала да седи край огнището и замислено се вглеждала въ огъня. Отъ всичко най-вече обичала слънцето. Очитѣ ѝ свѣтвали и ржчичкитѣ ѝ се разтрепервали отъ радостъ прѣдъ яснитѣ слънчеви лжчи. Но за съжаление слънцето нарѣдко пробивало мъглитѣ на леденото царство. И отъ година на година обичьта на царкинята къмъ слънцето се увеличавала.

Когато тя порастнала, цѣла сияела отъ бѣла красота и нейнитѣ поданници ѝ се очудвали.

Веднѣжъ тя попитала старата си бавачка: „Кажми, бавачко, защо мама тѣй скоро умрѣ?“ А бавачката отговорила: „Твоята майка бѣше отъ далечно, чуждо царство, кждѣто слънцето свѣти ясно и топло грѣе, кждѣто има пѣстри цвѣтя; на нея бѣше мжчно тука и студено и отъ тая мжка, миличка моя, тя умрѣ. Ахъ, често пжти, когато ти бѣше още много малка, тя ти разказваше за своята татковина. И когато я слушахъ, вѣрвахъ ѝ, че тукъ сърцето ѝ боледува.

Отъ това врѣме царкинята станала по-замислена, по-тжжна. Често отивала при бѣлата гробница на майка си, болезнено скръствала ржцѣ и тжжовно гледала къмъ слънцето; очитѣ ѝ се наливаха съ горѣщи сълзи, Който и да заплачелъ въ леденото царство, винаги падали отъ очитѣ му ледени зрънца, но сълзитѣ на царкинята били тѣй горѣщи, че не се прѣврѣщали въ ледени зрънца.

Веднѣжъ царкинята, като седѣла пакъ до гроба на майка си, дочула чужда пѣсенъ и видѣла, че едно златно птиченце хвърчи къмъ нея и пѣло: „Азъ пратенникъ съмъ на царя на ясното слънце, комуто лжчитъ, които долитатъ чакъ до вашето царство, разказали за твоята красота и тъга. Той те моли, да станешъ негова жена и царица на слънцето.“

Лицето на царкинята свѣтнало и за пръвъ пътъ се покрило съ руменина; тя съ радостъ дала общението си на птиченцето и то съ пѣсни отлетѣло къмъ слънцето.

Блаженната царкиня станала и искала да се завърне въ ледения замъкъ. Но въ това врѣме съгледала, че лжчитъ на слънцето свѣтятъ по-силно, и че въ тѣхното сияние лети златна колесница, поставена върху крилетъ на бѣли лебеди.

Тя съ блѣсъкъ приближавала и срѣщу царкинята свѣтѣли яснитъ очи на царя на слънцето. Колесницата била вече близо до земята и дърветата наоколо по чудо се покрили съ розови цвѣтове, трѣвата се раззеленила и птиченца запѣли. Сърцето на царкинята заликувало и тя неволно полетѣла къмъ царя. Той радостно притисналъ въ прѣгръдкитъ си нѣжната, бѣла царкиня.

Но, о нещастие, въ тоя моментъ, младото тѣло на царкинята се разтреперало. Порастнала въ леденото царство, тя не могла да понесе горѣщата прѣгръдка и изъ ржцѣтъ на царя се разхвърчали рой бѣли снѣжинки, нападали по трѣвата, и до краката на царя останало само малкото, алено и треперяше сърдчице на царкинята. Царьтъ на слънцето заплакалъ отъ скръбъ и дигналъ треперящото сърдчице и го цѣлуналъ. Изведнѣжъ то се разпилѣло на хиляди рубинови зрънца, които се прѣснали по всичкитъ краища на леденото царство.

И отъ това врѣме хората въ леденото царство почнали да усѣщатъ радостта, да чувствуватъ тъгата, слънцето да обичатъ и да пѣятъ. Тѣ не били вече само спокойни, но щастливи и нещастни и сърдцата имъ станали горѣщи.

Малкото златно птиченце, пратеника на царя на слънцето, съобщило и на старият царь за царкинята, и бѣловласиятъ царь за прѣвъ пжтъ заплакалъ, но не съ ледени, а съ горѣщи сълзи.

И всѣка година, прѣзъ врѣмето, когато царкинята се прѣвѣрнала въ бѣли снѣжинки, слънцето въ леденото царство жарко грѣе: о, и тамъ нѣмало вече само безкрайна, бѣла зима, но и пролѣтъ, макаръ и къса, но затова пѣкъ толкова по-красива. Леденото дръвче на гроба на умрѣлата отъ тжга царица се покривало съ алени цвѣтове. Първитѣ цвѣтенца изъ трѣвата били бѣли и дребни като снѣжинкитѣ отъ красивата царкиня.

И така царкинята съ своето горѣщо сѣрдце освободила царството отъ безкрайната зима и отъ студениятъ чувства на хората, и носѣла щастие въ неговитѣ прѣдѣли.

(Прѣводъ отъ чехски).

ЗОРА СЕ СИПНА

На изтокъ сипна се зората,
Отметна було лекозрачно,
Отъ сънь пробуди се гората, —
Пастирче изъ полето злачно.

Запѣха ранобудни птички,
Запѣха пѣсни сладкогласни,
Догарятъ бисерни звѣздички,
Усмиватъ се цвѣтенца красни.

На изтокъ ей зора се сипна,
И свѣжо утро възвѣстява
Лазуренъ день на пролѣтъ китна, —
Душа ни радость озарява

Мирчо Петровъ.

Паула Кутикова.

Т Р Ъ Н Ъ Т Ъ.

Марийка много обичаше цвѣтята и за това се много радваше на пролѣтѣта, понеже тя будѣше отъ дългия сѣнъ пѣрвитѣ цвѣтя, съ свойтѣ топли слънчеви лъчи.

Но изъ между всичкитѣ тя най-много харесваше гордата роза и нѣжната лилия.

Единъ день тя пакъ бѣше въ тѣхната градинка. Това бѣ по обѣдъ и голѣма тишина царуваше на около ѝ. Цвѣтята по онова врѣме си говорятъ и тя очудено слушахше тѣхния разговоръ.

Розата, като царица, най-напрѣдъ заговори: — Гледайте ме сестрички, азъ съмъ най-щастливо цвѣте, защото отъ вѣкове насамъ ме възпѣватъ. Съ мене се кичеха най-старитѣ народи и азъ бѣхъ свидѣтелка на тѣхнитѣ голѣми празненства и величия. А и ангелитѣ носятъ рози, върху главичкитѣ си, като коронки. — Рози на всѣкъдѣ има поставени като най-хубаво украшение, защото азъ съмъ царицата на цвѣтята.

Слѣдъ нея лилията се обади: Азъ не съмъ тѣй горда като тебе, но мога да бъда доволна, че съмъ избрана за знакъ на невинността. И когато Ангелътъ съобщи на дѣва Мария, че ще роди синъ Божий, въ ржката си държеше лилия.

Близко до розата и лилията стърчеше единъ трънъ. Марийка се наведе да чуе по-добрѣ говорѣтъ на цвѣ-

тята и се ободи на тръна. Тя го изгледа сърдито и натъртено каза: „Да има цвѣтя по земята разбирамъ, тѣ сж радость за всѣки човѣкъ и въ всички случаи може да се употрѣбятъ, но трънътъ за какво е и за какво служи, това не зная.

— Това ще ти кажа сега, — се обади трънътъ.

— Недѣйте ме гледа съ прѣзрение, азъ имахъ най-голѣмата честь отъ васъ всичкитѣ, защото още когато Богъ ме създаде, съмъ избранъ да бжда поставенъ като корона върху главата на небесния царь. Хората ме сложиха върху светата глава на Исуса Христа за да му причиня болки и страдания, но азъ нѣжно му обвихъ и цѣлунахъ страдающото чело и плакахъ отъ мъка съ кървави сълзи, които се спущаха по свѣтлото лице на нашия изкупитель. Поради моитѣ бодли — продължи трънътъ — хората ме гледатъ като прѣстѣпникъ и моето мѣсто е въ хресталацитѣ. Азъ не съмъ виновенъ, че вмѣсто цвѣтя Богъ ми е далъ бодли.

Марийка наведе глава и се замисли: „Колко е грѣшно да сѣдимъ по външността Този скромнъ трънъ бѣше тъй щастливъ като никое друго цвѣте.“

ЖИВОТА НА ЕДНА ГЪСЕНИЦА.

(Разказъ).

На единъ листъ въ храсталака, подъ тънка прозрачна завивка отъ паяжина, прилична на мекъ памученъ платъ, въ тънка черупчица лежала гъсеница. Отдавна лежала тя тамъ, отдавна вѣтрътъ люшкалъ нейната люлчица и тя дрѣмѣла въ своето легло на въздуха.

Но ето, че гъсеницата се събудила, продупчила прозорче на черупката си и погледнала на вънъ. Гледа — свѣтло, топло и слънцето грѣе. Замислила се нашата гъсеница. „Какво е това? — казала си тя. — Никога до сега не ми е бивало тъй топло; види се, че свѣтлото не ще е лошо; чакай да мръдна по-нататѣкъ.“

Още веднажъ чукнала съ главичката си въ черупката и прозорчето станало вратичка; гъсеницата проверѣла главата си навънъ, послѣ започнала да излиза все повече и, най-послѣ, съвсѣмъ излѣзла изъ черупчицата си. Гледа прѣзъ своята прозрачна обвивка, близо до нея, на листа има капка сладка роса, а въ нея слънцето играе и отражава на листата шароветъ на джгата.

„Чакай да се напия,“ казала гъсеницата; протегнала се, но не може. Какво е това? Майката на гъсеницата тъй здраво бѣ прикрѣпила обвивката, че тя даже не можала да я повдигне! И ето, нашата гъсеница погледала, погледала и се заловила да разбутва ту тази нишка, ту онази; работила, работила и, най-послѣ, излѣзла отъ обвивката си и се напила съ вода. Добрѣ ѝ е на свѣжия въздухъ; топлътъ вѣтрецъ подухна къмъ гъсеницата, потече струя отъ росата и отъ цѣѣтътъ се понесе миризливъ прахъ къмъ нея. „Не, — мисли гъсеницата — занаяпрѣдъ азъ вече не ще се лѣжа. Защо ми е да отивамъ пакъ подъ онази душна обвивка? По-добрѣ е да остана тука на открито.“

Докато гъсеницата мислѣла това, гледа, листата наоколо ѝ зашумѣли и мушичкитѣ тревожно забръмчели; небето потъмнѣло, слънцето се скрило задъ облаци; вранитѣ загракали, юрдечкитѣ закръкали и ето силенъ дѣждъ завалялъ.

Горката гъсеница се измокрила, подъ нея цѣло море; трѣпки прѣминали по нейната тънка кожица и ѝ станало сту-

дено. Едва се свързела, събрала сили и се притаила подъ листа.

Най-послѣ, стоплила се гжсеницата. Дъждътъ прѣстаналъ, слънцето пакъ се показало и прѣснало лжчитѣ си по дъждовнитѣ капки. „Не — мисли гжсеницата, — сега не ще се лъжа. Защо да излизамъ изъ родното си мѣсто на студъ и влага?“

Минали се день, два, три, — гжсеницата все лежи въ обвивката си, обръща се ту на една страна, ту на друга, по-нѣкога подава главичката си навънъ, похапва си отъ листа и пакъ се скрива. Но ето тя гледа: по тѣлото ѝ почнали да поникватъ костъмчета; не минало недѣля по нея се появило топло изтъкано кожухче, за чудо красиво! Какви, какви не шарки имало по него; цѣлото било обиколено съ червени ивици, около шията имало черни и зелени ивици, а по дължината на тѣлото, сѣкашъ набити, желти мѣхави копченца... Хе, хе! — си казала гжсеницата. Нима азъ прѣзъ цѣлия жи- вътъ ще лежа въ леглото си и ще гледамъ прѣзъ обвивката си? Ако излѣза на свѣтло, може би и азъ ще съмъ полезна за нѣщо?“

И ето, гжсеницата отново повдигнала обвивката. Ненадѣйно подухналъ вѣтъръ и свалилъ гжсеницата на земята.

Какво ще стане съ нашата гжсеница? Какъ ще намѣри сега родното си мѣсто? Обаче тя повдигнала главичката, поогледала се и плъзнала кждѣто ѝ видятъ очитѣ. Допълзала тя до единъ листъ, похапнала малко — вкусно! „Не, — казала гжсеницата, — сега ще бѣда по-умна, та вѣтърътъ не ще ме свали!“ И закачила о листа паяжинка.

Изяла тя листа, примъкнала се на другъ, а послѣ и на трети. Весело е на гжсеницата! Вѣтъръ ли подухне, тя се притаива къмъ паяджинката; облакъ ли се появи, кожухчето ѝ отъ дъждъ не се плаши; слънце ли силно пече, скрива се подъ нѣкой листъ и слънцето не я закача.

Но бивали сж за гжсеницата и лоши минути. Птичка хвърчи съ устременъ погледъ къмъ нея; гледа я, хваща я и я носи на птиченцата си. Бивало е и по-лошо отъ това — примъкнала се тя на новъ листъ и гледа: на него седи голѣмъ паякъ съ кукички на краката и разперя вече мрѣжа надъ гжсеницата.

Понѣкога минавали хора покрай нея и си приказвали: „Ахъ, проклети гжсеници! Да ги изтърси човѣкъ всички на земята и да ги стжпчи хубаво!“ Гжсеницата, като чуе такива думи, скрива се въ голѣмия хресталакъ и по цѣли дни не смѣе да се покаже.

А понѣкога идвали въ градината дѣца и я вземали на ржцѣ, за да се порадоватъ на шареното ѝ кожухче и, макаръ да не искали да сторятъ зло на гжсеницата тъй непрѣдпазливо я прѣхвърляли изъ ржцѣтъ си, че послѣ горката гжсеница едвамъ допълзавала до родното си клонче.

Лѣтото минало. Цвѣтоветъ по дърветата се замѣнили съ сочни зрънца. Слънцето почнало по-рано да се скрива задъ гората, по-често духалъ прѣжния вѣтъръ и по-често прѣвалявалъ едъръ дъждъ.

Гжсеницата забѣлзала, че листата вече не сж тъй сочни и миризливи, слънцето не е тъй топло, пъкъ и сама тя станала нѣкакъ неподвижна.

„Какво, — мислила тя, — достатъчно съмъ живѣла на свѣта, работила съмъ, видѣла съмъ скръбъ и радостъ... време е вече за почивка.“

Напуствнала тя своята кжичка — листа, примъкнала се край блѣстящитъ капки роса и пропълзляла навтрѣ изъ гжсталака. Почнала да търси сѣнчесто, тихо мѣсто; намѣрила го и почнала важната работа въ живота си. Когато дѣцата видѣли гжсеницата, се много очудили, че тѣхната стара позната нищо не яде, не пие и цѣли часове непрѣкъснато се груди надъ своята работа. Каква била нейната работа? Гжсеницата се приготвяла за умирање и си строяла гробница!

Дълго работила тя надъ нея; най-послѣ скжсала изтъканата си шуба и заспапа спокоенъ сънь. Не се виждала вече гжсеница, на листа се полюлявали нейната безжизнена гробница и прѣвѣрнатата въ топка шуба.

Но не дълго спала гжсеницата. Скоро тя усѣтила, че у нея затупало ново сърце, малки крачка се показали подъ гърчичкитъ ѝ, а на гърба ѝ нѣщо се бута; още малко и нейната гробница се срутила. Гжсеницата гледа: тя вече не е гжсеница. Не удобно ѝ е да пълзи по земята и се впива въ листага. На гърба ѝ се развили голѣми пѣстри, като джгата, крилѣ. Тя станала свободна и пѣстра красива пеперудка. И весело хврѣкнала изъ въздуха!

Прѣведе Ярославъ Снѣжинъ.

МИНКИНА ТЪГНА

(Народенъ мотивъ)

Влѣзла Минка въвъ градинка,
 Въвъ градинка пѣстро китна
 Да си бере росно цвѣте,
 Да си кити росна китка,
 Росна китка миризлива.
 Китка кити малка Минка,
 Китка кити съ сълзи плаче,
 Съ сълзи плаче и нарежда:

„Мила китко миризливо,
 Отъ трѣндафилъ, теменужки,
 Отъ шибой и ранъ-босилекъ,
 Росна китко не увѣхвай;
 Не увѣхвай, не уклумвай,
 Че ще тебе да изпратя
 Дълга пѣтя задъ Балкана
 Задъ Балкана на Пирина
 Да накитишь, росна китко,
 Татковия гробъ самотенъ...
 Че мой татко на Пирина
 Падна мъртавъ въ бой ужасенъ,
 Въ бой ужасенъ съсъ турцитѣ.
 Кога стигнешъ, росна китко,
 Ти на татковъ гробъ самотенъ,
 Развий пѣпки, трепни съ листа,
 Трепни съ листа, татку кажи:

— Както вѣхнатъ мои листа
 За градинка, за росица,
 Тѣй си вѣхне твойта Минка
 По милъ татко въ гробъ заровенъ...
 Какъ жаднѣятъ мои листа
 За водица, за росица
 Тѣй жаднѣе твойта Минка
 Отъ татка си за милувки,
 За милувки, за цѣлувки...

Ярославъ Спѣжинъ,

Чарлс Робертс.

ГОРСКАТА КОЛИБА.

(Продължение).

Уплашена Сеси замисли начинъ за спасение. И най-послъ намисли. Тя събра сухитъ съчки, сложи ги на печката и почна да си мисли тъй: „Ако мечката мине прѣзъ прозорчето или прѣзъ вратата, азъ ще запала съчкитъ и животното ще се уплаши.“ Но тя знаеше, че като изгорятъ съчкитъ, животното пакъ ще дойде. И когато си така мислѣше, случи се онова, отъ което най-много се боеше. Единиятъ отъ слабо освѣтенитъ прозорци се затъмни. Тя силно извика, извади 4—5 кибритки, драсна и ги показа къмъ прозореца. Прѣдъ нея се мърнаха блѣстящи малки очи и страшни бѣли зѣби. Слѣдъ това муцуната се скри.

Като разбра, че животното се уплаши отъ горящата кибритка, тя седна на мѣстото си и почна да брои кибриткитъ. Оставаша ѝ още шестъ клечки. Затова тя се разкайваше за гдѣто бѣше изгорила голкова много изведнѣжъ. Послѣ тя почна да се убѣждава, че мечката не може да мине прѣзъ прозорчето и ѝ стана драго.

Минаха се десетъ минути и нищо не се случи. Чуваше се само какъ мечката обикаляше около колибата и търси мѣсто да влѣзе. Изведнѣжъ вратата запрѣщя подъ натиска на тежкото тѣло. Чуваше се драскане отъ остри ногтѣ — животното като че ли търсѣше ключалката съ голѣмитъ си лапи. Момичето чу какъ ключалката се вдигна и вратата се отвори.

Съ силенъ викъ то се хвърли къмъ вратата и искаше да я заварѣ прѣдъ носа на животното. Но когато стана отъ пейката то се спъна въ единъ кюнкъ и се прострѣ на земята. Камъкътъ полетѣ по пода, блѣсна се въ другитъ кюнкове и произведе силенъ шумъ.

Момичето лежеше на пода и очакваше грамадната лапа да го стисне. Момичето, както котката стиска мишката, Но нищо такова не стана. Момичето се изправи. Вратата бѣше отворена и далече отъ нея стоеше мечката като перфшително

поглеждаше къмъ колибата. Тя бѣше смутена отъ неочакваното отваряне на вратата и отъ шума на кюпковегѣ. Момичето се свстече къмъ вратата и ги затвори.

Сега ключалката трѣбваше тъй да се поправи, што да не може вече да се отваря. Сеси драсна една отъ дѣлните си кибрити и почна да разглежда ключалката. Трѣбваше да се пхне две дървце, но такава тя нѣмаше въ рѣка. Помъчи се да ткъсне парче отъ дрехата си, но и тя не се късаше. Сеси чуваше какъ мечката отново се приближава до вратата и въ отчаяние пхна прѣститѣ си надъ ключалката, послѣ си изу обувката и чорапа и съ чорапа я завърза.

Животното отново дойде до вратата. По тежкитѣ стъпки момичето разбра, че мечката иска да повторн по-ранѣшния си опитъ. Отъ това то не се боеше. То знаеше, че мечката не ще може да отвори и спокойно отиде на мѣстото си. Ала спокойствието му не продължава дълго. Вратата почна да прѣци все по-силно и по-силно. Мечката разбра, че този е единствения пътъ за колибата и се рѣши да рече. Сеси скочи отъ мѣстото си. Тя чу какъ заскърцахъ желѣзата и почнаха да се изваждатъ отъ дървото. Сега тя сигурно щѣше да загине. Но пакъ не се уплаши. Тя стоеше до печката съ кибритка въ рѣка и очакваше минутата, когато ще запали съчкитѣ.

Вратата полека се отвариха. Най-напрѣдъ се извадиха желѣзата и тя увисна. Мечката отново се наблегна и вратата съ шумъ падна. Като видѣ това, момичето рече клечката и подпали съчкитѣ. Мечката се спрѣ на вратата, погледна слабия синъ пламъкъ и разсърдена отъ дѣлата несполука яростно се хвърли напредъ. Момичето се скри задъ печката. Въ тази минута, когато мечката дойде до момичето, сухитѣ съчки бързо пламнаха и освѣтиха муцуната ѝ. „Бѣ!“ изрева мечката, върна се назадъ и се скри.

За нѣколко минути колибата се напълни съ искри, димъ и свѣтлина. Момичето отиде на вратата и погледна навънъ. То видѣ, че мечката стои на нѣколко крачки отъ него и чака. Тя и по-рано е виждала такъвъ огънъ и знае, че огънътъ най-сетнѣ ще изгасне и нѣщата надежда ще бѣде разрушенъ. Тя не можеше да си помисли, че наистина ще умре и че остриѣтѣ ногти на мечката ще се забиатъ въ тѣлото ѝ. Не, това не трѣбва да стане, — но какво да се прави?

Въ главата ѝ мина новъ планъ за спасение.

Отначало този планъ ѝ се виждаше неизпълнимъ, по-послѣ разбра, че той е единствения и че той ще я избави отъ близката смъртъ. Не трѣбваше да се губи ни една минута.

Каго взе единъ отъ съборенитѣ кюпкове, тя събра въ него горящи съчки и ги занесе при отворената врата. Тукъ тя сложи още съчки, подухна огъня и той пламна. Следъ това пхнесе огънъ на още нѣколко мѣста и като се убѣди че

огъня се разгаря, взе си чорапа, обу го и като извади една пейка, седна край горящата колиба. Сеси побѣди мечката. Тя знаеше, че построената отъ здрави дървета колиба може да тори цѣла нощъ и ще застави мечката да си отиде. Ако ли пъкъ колибата изгори прѣди съмване, то тя ще запали отъ главнитѣ малки огънове около себе си. А щомъ съмне мечката не ще смѣе да я нападне.

Слѣдъ нѣколко врѣме се запали покрива и пламна цѣлата колиба. Гората се освѣти на стотина метра отъ колибата и мечката се скри нѣкждѣ. Сеси отдрѣпна пейката си подалече отъ огъня и седна да се грѣе. Като разбра, че е побѣдила мечката, тя забрави умората и страха, развърза си вързопчето и почна сладко сладко да яде.

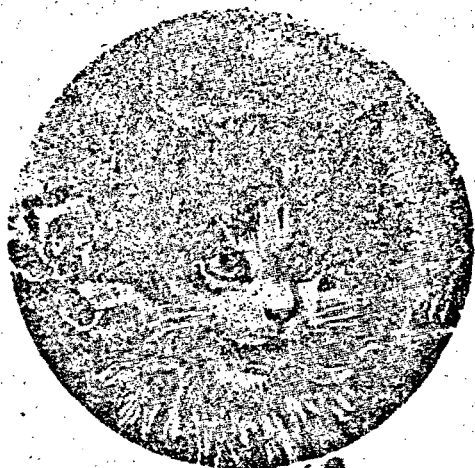
Когато вече се бѣше нахранило момичето, чу гласове и конски тропотъ. Къмъ огъня идѣха трима дървари. Като видѣха момичето тѣ се спрѣха.

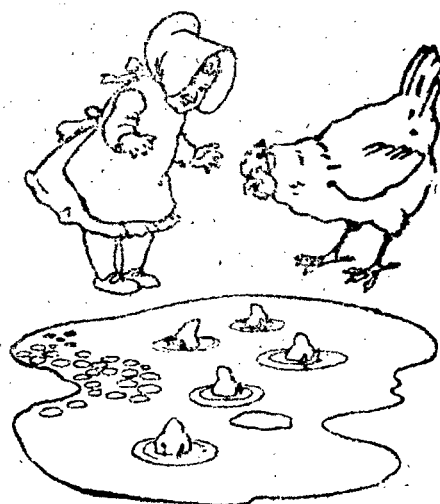
— Сеси, ти ли си Сеси? — извика първиятъ и скочи отъ коня. Момичето се завтече къмъ него.

— О! Макъ, — извика тя, като плачеше и се смѣеше едновременно и прѣгрѣщаше ръката му. — Простете ме гдѣто запалихъ колибата Ви, иначе мечката щѣше да ме изяде. Заведете ме по-скоро при мама.

Зарадвани, дърваритѣ я отведоха при болната ѝ майка.

Прѣвелъ отъ руски; **К. Койчевъ.**

С Р Ъ Щ А

Наша пжтна порта хлопна.

„Кой ли иде?“ Мама каза.

Бързо нанавънъ азъ изкочихъ.

Тамъ цивиленъ се показа.

„Татко,“ викнахъ, мамо, иде,

Татко отъ война се връща“.

Бързо азъ при него припнахъ . .

Той ме грабна, запригръща.

Хайрихъ Линдау.

УМНОТО МАГАРЕ.

Веднажъ единъ пжтникъ сирѣлъ съ магарето си въ едно село. Селянитѣ го заобиколили и запитали отъ гдѣ е? кждѣ отива? и каква работа върши? Пжтникътъ имъ казалъ, че ходи отъ градъ на градъ отъ село на село да очудва свѣта съ своето умно магаре.

— Нито единъ ученъ може да се мѣри съ него,
— добавилъ пжтникътъ, — Дайте по единъ левъ и ще видите.

Селянитѣ се съгласили. Пжтникътъ събралъ паритѣ и започналъ да изпитва магарето.

— Истина ли е, че Христофоръ Колумбъ открилъ Америка:

— Да-а-а! — ревноло магарето и всички се очудили отъ вѣрния отговоръ.

— Истина ли е, че Петроградъ е столица на Русия.

— Да-а-а! — изревало магарето, а слушателитѣ останали поразени отъ знанията на това добиче.

— Хайде сега да обѣрнемъ на математика, казалъ пжтникътъ — Истина ли е, че $12 \times 12 = 144$?

Да-а-а-а! — изревало пакъ магарето и всички радостно изржкоплѣскали.

Въ това врѣме дошелъ и селския учителъ. Той чулъ хитруванията на пжтника и поискалъ и той да зададе нѣкои въпроси на магарето. Пжтникътъ не се съгласилъ, но селянитѣ настояли да чуютъ отговора на магарето и на тия въпроси. Най-послѣ пжтникътъ се съгласилъ и учителътъ запиталъ магарето:

— Истина ли е, че твоятъ господаръ е мошеникъ и селянитѣ му вѣрватъ на лжжитѣ?

Да-а-а, да-а-а! — изревало магарето, колкото му гласъ държало.

Селянитѣ разбрали измамата, набили пжтника, взели си паритѣ и го натирили съ магарето вънъ отъ село.

Прѣводъ.

ДѢТСКА ТРИБУНА.

Много отъ абонатитѣ ни запитватъ защо спрѣхме вѣстничето „Лястовичка“ и защо не помѣстваме въ „Пчелица“ тѣхни работи. На тия абонати отговорихме веднага, обаче други настояваха и настояватъ да отдѣлимъ 1—2 странички отъ списанието за тѣхъ. Тукъ ние изпълваме и тѣхното желание, като помѣстваме най-хубавитѣ дѣтски съчинения, получени въ редакцията т. година, но за съжаление, тѣ всички сж стихотворения, като че всички дѣца искатъ да ставатъ поети. Ние очакваме слѣдъ лѣтната ваканция нашитѣ абонатчета да ни изненадатъ съ сжщо така хубави приказчици, разкази, описания, пжтувания и пр. Желаемъ имъ успѣхъ.

Редакцията.

„ПЧЕЛИЦА“

Даръ най-добъръ за дѣцата
Книжнитѣ сж на земята;
А отъ всичкитѣ, дѣчица,
Най-добричка е „Пчелица.“

София,

Н. З. Ш.

ИЗВОРЧЕ.

Въвъ долчето до гората
Изворче извира
По полето, прѣзъ трѣвата
Тихо се провира.

Ту забърза, ту пакъ спре се —
Снага си извира
Ту се дърли, ту се плѣска
С'вълна си пѣнлива!

Кой, кога отъ тукъ замине —
Се ще се отбие,
И с'водицата сребриста
Сладко се напие!

Деноношно, непрѣстанно
Сладичко клокоче,
И отива да се влѣе
Въвъ друго поточе!

Разградъ.

Н. А. П-въ

МИТКО.

Митко има цигулчица,
Колко я обича!...
Сутринъ стане, омие се,
И при нея тича.

Цѣли часове той свири
Безуморно съ нея:
Но и накждѣ ли свири?
Само вишъ го съ нея.

11.IV.1919 г.

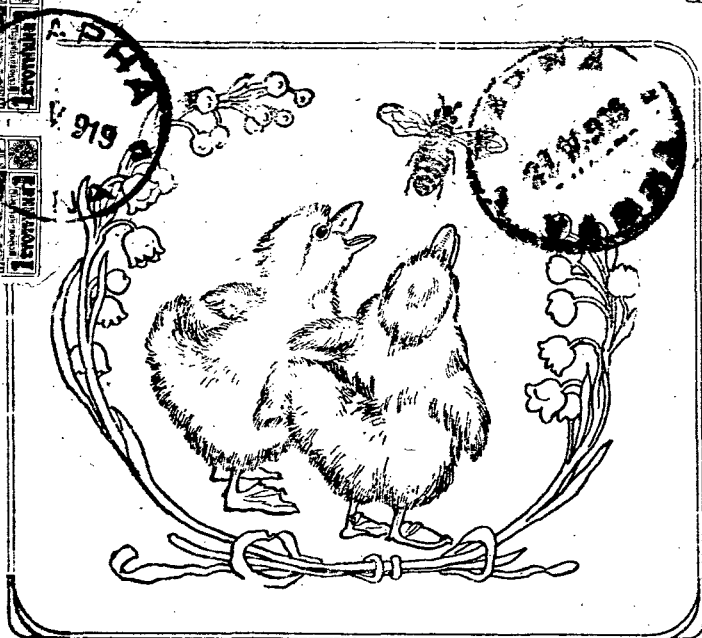
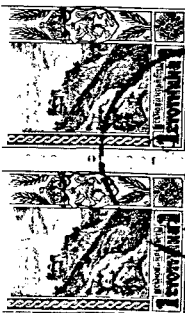
Щъркелово Русенско

Борисъ Стайковъ

уч. IV отдѣление

Копия риз. Димитър

До Ангела Томков
ул. Телавелена 67
София

„ПЧЕЛИЦА“ — дѣтско списание
съ картинки.

ГОДИШНО 10 КНИЖКИ.

Абонаментъ 6 лева прѣдплатени.

Издава книжарница „ОБРАЗОВАНИЕ“
ВАРНА.